

OPINIONS

Nº 85 - Any 2017

Diàleg imaginari amb Jesucrist el 2017

-- Hola Jesús, benvingut a casa meva.

*** Hola Maria Mercè, tal com m'has demanat, aquí em tens disposat a conversar amb tu.*

-- M'agrada que hagi vingut amb texans i camisa. Aquesta manera de vestir informal farà que, per part meva, el diàleg sigui més distès.

Anava a prendre un té amb llimona i sucre moreno ¿en vols un?

*** Sí, gràcies, el prendré igual que tu i em vindrà molt de gust.*

-- La veritat és que, estar davant teu físicament impressiona i estic una mica aclaparada. Tenia moltes preguntes per fer, però, no he fet una llista i ben segur en quedarà alguna en el subconscient. De totes maneres, si et sembla, començaré sobre l'inici de la teva vida.

*** Endavant, em sembla bé.*

-- Segons les Sagrades Escripures ets fill de Josep i Maria. Josep, era el teu pare putatiu, per tant, no va tenir res a veure en la teva concepció; i Maria, et va infantar verge. Una manifestació que han posat en dubte historiadors avesats en els estudis dels costums de llavors i saben que, quan una dona quedava embarassada abans del matrimoni (com va passar amb la teva mare), amb les lleis d'aquell moment l'haguessin desterrat, i, si haguessin sospitat que havia comès adulteri, l'haguessin apedregat fins a morir.

*** Mira, al llarg del segle s'han escrit moltes coses, unes són veritat i altres pura invenció.*

-- Veig que eludeixes una resposta directa i no et vull incomodar insistint en aquest tema, per tant, passo a preguntar-te com va ser la teva infantesa, doncs, salvat l'episodi que vas alligonar als mestres del temple, no hi ha res escrit.

*** La meva infantesa va ser normal com la de qualsevol nen, però, sempre que el pare m'ho demanava, i van ser moltes vegades, l'acompanyava com ajudant i, així, engrandíem una mica el jornal. Eren èpoques molt difícils, i qualsevol entrada de diners ajudava a fer bulli l'olla amb un contingut més contundent.*

En quan a que era fuster, no és ben bé així. El pare era un "manetes" i agafava totes les feines que es presentaven: treballava la terra, feia les eines per conrear-la i també treballs de fuster, encara que, aquests encàrrecs, els hi demanaven molt de tant en tant.

-- ¿Vares tenir germans, com diu Lluc en l'evangeli ?

*** El meu pare era viudo amb cinc fills però jo els estimava com si fossin germans de sang i, apart d'ells, a familiars propers també se'ls anomenava germans.*

-- Malgrat segueixes tirant "pilotes fora", segueixo preguntant. ¿Vas poder estudiar?

*** Doncs no, quasi tothom era analfabet i la gent no patia per adquirir saviesa. Els homes empraven el temps treballant en el que podien i les dones els ajudaven o feien les feines de casa. Va ser degut a la meva curiositat i les ànsies de saber, les que van ocasionar que el patriarca, dirigent de la nostra comunitat, m'ensenyés a llegir els llibres de "La Torà" (un compendi de textos que contenen la llei i la identitat del poble israelita, i que, són la base i fonament del judaisme), els quals, jo anava memoritzant. Amb el temps, em van servir per parlar amb els mestres de la llei i amb la gent que confiava en mi i m'escoltava.*

-- Tinc entès que aquestes lleis obligaven a casar-se quan es complien els 18 anys. ¿Et vas enamorar i et vas casar ?.

*** No obeir les lleis era impensable, motiu de menyspreu i rebuig social, i, no complir-les, hagués ocasionat un gran disgust als meus pares. Les dones m'agradaven i mai vaig rebutjar una mostra d'estima. En quant a si em vaig enamorar, doncs sí.*

-- ¿Es veritat que Maria Magdalena va ser la teva companya i quan els deixebles t'havien abandonat et va demostrar el seu amor quedant-se amb la teva mare al peu de la creu, assistint al teu enterrament i vetllant sola la teva tomba durant tres dies?

*** És veritat.*

-- He llegit en el llibre "Jesús aproximación histórica" escrit per José Antonio Pagola (sacerdot espanyol llicenciat en Teologia per la Universitat Gregoriana de Roma), que quan et vas dedicar al que ara se'n diria "fer campanya", eres una mica vividor, t'agradava el bon vi i no rebutjaves mai un bon àpat...

*** ¿Com volies que refusés les poques estones "agradables" que en ocasions anaven acompanyades d'una bona manduca, si sempre anava d'aquí cap allà voltat majoritàriament dels meus deixebles i només menjàvem el que pescaven o el que bonament ens donava la gent d'allà on anava a predicar?*

-- En algunes de les teves prèdiques vas dir que eres el fill de Déu. ¿Ets el fill del Déu que ens han ensenyat com un ser suprem principi i final de tot; creador de l'univers; omnipresent (que pot estar en tot lloc); omnipotent (que tot ho pot); omniscient (que sap totes les coses que han sigut, són i seran) i omnibenevolent (molt bo)? ¿No et sembla que si té tots aquests atributs i sap d'antuvi quin serà el comportament de la humanitat, és un determinisme que contradiu als que afirmen que Déu ens ha donat "lliure albir" per escollir entre el bé i el mal? ¿Per què si Déu es perfecte i bo, hauria creat un món imperfecte on el pecat, la injustícia, l'enveja, el poder, les malalties i altres... són el nostre pa de cada dia?

*** En quant a la teva pregunta si sóc fill de Déu, la meva resposta és que, tots som fills de Déu. Vaig ser un profeta com el meu cosí Joan el Baptista, ell es va dedicar a batejar i al misticisme i jo a recorre les terres de Galilea predicant com fer entre tots, un món millor.*

-- ¿Per què doncs, deies que eres el seu enviat?

*** Qualsevol que prediqui l'amor; el perdó; la caritat; el respecte; la justícia... valors ètics i morals, és un enviat de Déu. Jo els donava esperances contra el desànim existent, manifestant que, en un altre lloc, serien premiats després de tant patiment i opressió com suportaven.*

-- ¿Per què vas voler passar per tants sofriments físics i morir crucificat en mig de dos lladres?

*** No podia decebre a la gent que havia confiat en mi, i, el meu patiment, no va caure en sac foradat, va servir com a fonament d'una religió que anomenau cristianisme, la qual, encara perdura.*

-- Bé, veig que si segueixo preguntant sobre els tres anys que vas dedicar a fer vida pública, la teves respostes seran ambigües, però, han servit d'introducció per el que realment m'agradaria resposguessis amb sinceritat i sense subterfugis.

Algunes religions entre elles el judaisme, prohibeixen explícitament representar Déu en una imatge; per ells és una blasfèmia, doncs, consideren que és un ésser abstracte i incorpori que no se'l pot materialitzar. ¿Què en penses?

*** El primer manament ho diu ben clar: "Estimaràs Déu sobre totes les coses a ell sol adoraràs i no en faràs cap representació material". Déu és Déu i no s'ha manifestat mai corporalment, per tant, ningú sap com és i no se li pot donar l'aspecte d'un ser humà ni atribuir-li les seves qualitats i defectes.*

Malgrat això: molts mortals necessiten adreçar-se a algú a qui poder mirar, tocar i amb qui parlar, encara que sigui un monòleg, d'aquí la proliferació d'imatges que no deixa de ser una idolatria i, la seva veneració, una superstició com una altra.

-- ¿Com veus en l'actualitat, el que tu vas fundar ja fa vint-i-un segles?.

*** Durant aquest temps, m'han atribuït paraules o fets que ni vaig dir ni van succeir i, els que s'han proclamat els meus successors, s'han tret de la màniga una sèrie de normes i dogmes que, malgrat diuen s'han fet per inspiració divina, semblen més aviat producte d'una digestió difícil o d'un mal son.*

Jo vaig basar la meva prèdica en la humilitat, l'amor i el perdó vers els nostres semblants i, per sort, encara hi ha gent que practica les meves ensenyances de manera altruista. En canvi, n'hi ha d'altres, que les han modificat a la seva conveniència tergiversant el que vaig adoctrinar i, han assentat com a prioritat en les seves vides: la comoditat, l'avarícia, el sexe, la prepotència, l'orgull, l'enveja, l'amor al poder i al diner que ha ocasionat tanta fam i tantes guerres... un terrorífic espectacle ofert per la història, que durant segles s'ha anat fent en nom d'algun déu i, del qual, l'església catòlica no n'ha quedat exclosa.

-- ¿Creus que el fet que durant tant segles, dins l'església, hagi hagut tanta corrupció i, encara en l'actualitat, els escàndols monetaris i libidinosos (que es poden trobar per moltes cantonades), hagin influït en una pèrdua de credibilitat vers ella i que, per culpa d'això, a molt jovent no els interessa en absolut el que si cou?

*** El món ha evolucionat, som el 2017, però, els valors fonamentals segueixen sent els mateixos: no matar; no robar; respectar als pares i al pròxim; no fer falsos testimonis ni mentir; si estàs casat, no practicar sexe fora del matrimoni; valors que serveixen tant pels qui creuen en Déu com pels qui no hi creuen.*

Crec que el jovent no pensa en qüestions religioses perquè els pares i educadors han deixat aquest tema en últim lloc, potser degut a que s'han adonat que les ensenyances rebudes, i, en molts casos, qui les impartia, eren el producte d'una gran fal·làcia. Això pot ser un motiu perquè s'hagi deixat de practicar les litúrgies que "aconsella" cada religió, però, també hi té molt a veure, la comoditat en general i la dels seus representants, en no esperonar les consciències.

Veig que et vas animant manifestant el que penses i no pararia d'escoltar-te però, no et vull cansar i abans d'acomiarar-nos, et voldria fer una última pregunta una mica delicada.

¿Creus que Déu pot ser una idea abstracta que necessita el subconscient i que, el seu estudi, només ha servit i segueix servint per omplir molts llibres amb arguments filosòfics i teològics en els que, uns afirmen la seva existència basats en qüestions metafísiques i altres la neguen per qüestions de raonament?

*** La meua resposta no és ni afirmativa ni negativa, com t'he dit abans, l'existència de Déu és i serà sempre un gran misteri, per tant, tot el que s'han escrit i es seguirà escrivint són meres conjectures. Ara bé, el creure en ell pot servir d'un gran consol i, un motiu d'esperança després dels dessabors que dona la vida, pensant que, malgrat tot, aquí, només hi som de pas.*

-- Jesús, amb una forta encaixada de mans, ens hem d'acomiarar, m'ha agradat molt poder dialogar amb tu, però, m'estimo més deixar altres preguntes i qüestions per una altra ocasió.

T'acompanyo a la porta i, com diu la cançó "no és un adéu per sempre"... Fins una altra.

*** Arreveure Maria Mercè, quan vulguis reprendrem el diàleg. Ha estat un plaer estar a casa teua i conversar amb tu.*

Cloenda:

Pot ser que, al acabar de llegir aquest escrit es consideri agosarat: però, amb el seu contingut, només he volgut expressar la meua curiositat i dubtes sobre algunes de les coses que resten escrites i que es consideren dogma de fe.

Cada dia hi ha nous descobriments científics sobre l'origen del nostre sistema solar que es va formar fa 4.568 milions d'anys i, a partir de llavors, el ser humà, els animals, la natura, ha anat evolucionant fins arribar a l'avui. Però, la nostra galàxia no és l'única. No fa gaires dies s'ha descobert un altre sistema planetari amb sis planetes, dos dels quals, contenen aigua, per tant, podria haver-hi vida. Una vida, que no té perquè ser igual a la nostra.

Ara bé: aquest descobriment i tants altres que hi poden haver, no eximeixen el creure que, un ésser al que anomenem Déu, hagi estat el creador de **tot** l'univers.

Déu; no Déu; premi; càstig; una altra vida... Tot plegat, el creure-ho és qüestió de fe, però, quan aquesta, es converteix en fanatisme, l'obcecació es tan gran, que la raó, encara que es basi en demostracions científiques, no hi té res a fer.

De tota manera: l'existència de Déu i la immortalitat de l'ànima, dogmes bàsics en la majoria de religions, poden servir per reconfortar l'esperit en moments d'angoixa, tribulació i per afrontar la realitat de la mort amb l'esperança d'un més enllà, encara que no hi hagi cap demostració científica.

Maria Mercè Usón